

Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseuran vaiheet 2

Ilkka Korhonen, Helsinki

Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseura ry:n vaiheita selvittävän kirjoituksen ensimmäisessä osassa päästiin tilanteeseen, jossa perustava sukukokous oli monen mutkan jälkeen saatu aikaan ja ilmoittautumisiakin oli tullut toistasataa. Tässä osassa kerrotaan, millainen ensimmäisestä sukukokouksesta 17.6. 1951 tuli ja mitä siellä saatiin aikaan.

Osallistujat

Kokouspaikaksi oli siis valittu Vesanon Sonkarinsaaren kylän Ukkolan talo. Tila oli vanha Korhosten kantapaikka ja erikoista arvoa sille antoi Kalle Korhosen mukaan seikka, että se on "kansanrunoilija Paavo Korhosen syntymäkoti, Rautalammin rajamailla, Korhossuvun taajan kanta-asutuksen keskellä". Lisäksi tila sijaitsee kauniilla paikalla Sonkarinjärven rannalla.

Vaikka vanhan päärakennuksen tupa

onkin varsin suuri, ei lähes 400 hengen osanottajajoukko olisi millään mahtunut taloon sisään. Näin ollen kokous pidettiin pihalla ja siis sään armoilla. Onneksi sää suosi kokousta ja väki säilyi kuivana.

Kuten edellä on mainittu, Tulilan Salli Korhonen alkoi saada postia kesäkuun alusta alkaen. Ilmoittautumiskirjeet on numeroitu, ja viimeinen numero on 102. Myöhäisin ilmoittautuja oli Emil Heimonen Tervon Lehtomäeltä, joka oli päivännyt kirjeensä 14.6., siis kolme päivää ennen itse tilaisuutta. Heimonen kirjoittaa saaneensa kutsun "kovin myöhällä, vasta eilen, 13. p:nä. Vaan siitä huolimatta lähetän mukaan liittymismaksun 200 mk. Itse kyllä en voi osallistua, sillä olen lupautunut Lapin retkelle, joka alkaa jo huomenna. Poikani siis liittyy täältä Tervosta tulevaan retkiautoon, jollei tämä ilmoittaminen nyt jo ole liian myöhäistä",

Helsingistä ilmoittivat lähtevänsä

Kaksi kuvaa Ukkolasta ensimmäisen sukukokouksen ajoilta.

sukukokoukseen mm "Dipl. ins. ja Rouva Kalevi Korhonen". He kertoivat 1.6. päivätyssä kirjeessään voivansa huolehtia kyydistä kirkolta Ukkolaan itse. Tämä tarkoittaa sitä, että he lähtivät matkaan Aija-rouvan isän autolla. Aija Korhonen ei kuitenkaan muista sukukokouksessa olleensa eikä hänen nimeäänkään löydy talon vieraskirjasta. Mikäli hän kuitenkin matkassa oli, jäi kaksivuotias Ilkka-poika siinä tapauksessa Helsinkiin mumminsa ja ukkinsa hoiviin. Yleensäkin näyttää helsinkiläisiä sukukokoukseen osallistuneen vähän.

Martta Korhonen Pihtiputaan Muurasjärveltä puolestaan ujosti kertoo rohkenevansa "tunkeutua sukuun ja tulla katsomaan, miltä näyttää toiset Korhokset, varsinkin kun ylijäämänaiseina on katsellut itseään 45 vuotta". Suvustaan hän ei paljon sanonut tietävänsä, "sen verran vain, että isävainaja on Vesannolta 50 vuotta sitten tänne kulkenut ja sen, että Viitasaarella Silossa on sukulaisia ne Korhoset, samoin Vihta-Paavo".

Lehtiin lähetetyssä kokousilmoituksessa sukukokoukseen osallistujia rajattiin seuraavanlaisella tekstillä. "Korhosia on Suomessa 18 000 yksikköä. Tämä sukukokous koskee lähinnä vanhan Rautalammin hallintopitäjän Korhosia sekä sieltä lähteneitä ja lankoutuneita sukulaisia."

Toisaalla kutsukirjeessä ym. osanotto-oikeus rajoitettiin kolmeen pitäjään, Vesantoon, Viitasaareen ja Tervoon sekä näistä pitäjistä lähtöisin oleviin Korhosiin. Varmaankin joku "oikea" Korhonen jätti tämän vuoksi kokouksen väliin, kun ei ollut varma, mistä pitäjistä esim isoisä oli lähtenyt, tai jos suku oli jo useamman polven ajan asunut muualla kuin näissä kunnissa.

Näiden kolmen kunnan nimeäminen "Korhos-pitäjiksi" oli lähinnä Kalle Korhosen paremman puutteessa julkituoma käsitys. Vesanto oli tietenkin selvä Korhos-pitäjä. Viitasaaren Suovanlahdella koko sukuasia oli lähtenyt liikkeelle ja

Tulilan Salli. Kuva Jyrki ja Louna Korhosen arkistosta.

siltä seudulta Kalle tuns useita Korhosia. Näin siis Viitasaari tuli toiseksi kantapitäjäksi. Tervon tulo kolmanneksi joukkoon johtui selvästikin siitä, että Tervon Aro ja Eljaksela olivat Kallelle läheisiä sukulaistaloja. Hänen sukukokousta alkuun panemassa olleet Puras-serkkunsa olivat toki äidin puolelta Korhosia, äiti Amalia oli tosin Viitasaaren Silosta kotoisin. Mutta, kuten aiemmin on mainittu, Tervosta ei näyttänyt löytyvän Korhosia sen vertaa, että sukukokous olisi saatu aikaan. Sen sijaan esimerkiksi Hankasalmen Kärkkäälä ja sieltä levinyt laaja Korhos-suku näyttää olleen Kalle Korhoselle tuntematon ainakin tässä vaiheessa.

Kalle Korhonen varmaan itsekkin tajusi, että hänen lähtökohtansa oli subjektiivinen ja puutteellinen. Tämä epämääräisyys vaivasi häntä ja todennäköisesti muitakin seuran aktiivihenkilöitä. Näin ollen mahdollisimman kattavan sukuselvityksen laatiminen ja yhteisen kantaisän löytäminen olivat oleellisia tavoitteita, kun oltiin perustamassa sukuseuraa, jonka sääntöihin piti saada selkeä määritelmä jäsenistöstä.

Tarkkaa osanottajalistaa kokouksessa ei laadittu. Sitä ilmeisesti Kalle Korhonen kaipasi ja kyseli asiaa Aapeli Korhoselta. Tämä vastasi hänelle 29.6.,

Juhlaväkeä Vesannon sankarihaudalla ja Ukkolan pihalla.

Sisältö ja tekijät

ettei tiennyt "niistä ilmoittautuneista", mutta lupasi, että Salli Korhonen selvittää asian. Sallihan oli vastaanottanut kaikki osallistumismaksut, joten hänellä piti olla tieto maksaneiden määrästä. Kaikki maksaneet eivät kuitenkaan kokoukseen osallistuneet, kuten monet olivat jo kirjeissään ilmoittaneet. Lapset taas eivät maksaneet mitään, joten heidän vaikutuksensa kokonaismäärään ei myöskään selvinnyt tileistä. Mainitussa kirjeessään Aapeli lupasi myös, että "kun nimen keräys jäi keskeneräiseksi, lähetän jäljennöksen meidän vieraskirjasta. Jospa sekin osaltaan selvittäisi osanottajamääriä."

Mitään tarkkaa osanottajamäärää ei näytä kuitenkaan saadun selville, koska toimintakertomuksessa sen enempää kuin missään muussakaan asiakirjassa tällaista ei mainita. Kyseinen vieraskirja tarkoittaa Ukkolassa edelleen jäljellä olevaa "Oma sukuni" -teosta, jossa on seitsemän sivua sukukokouksen osanottajien nimiä. Kaikki eivät kuitenkaan näytä nimiään tähän kirjanneen. Kokouksesta laaditussa ja 2. heinäkuuta tarkastetussa pöytäkirjassa mainitaan osanottajien luvuksi noin 350. Tähän lukuun lienee tyydyttävä. Määrä on toki varsin huomattava, ottaen huomioon lyhyen ilmoittautumisajan ja sen, että kutsuttavien Korhosten joukko oli rajattu, mutta toisaalta varsin epämääräinen.

Kalle Korhonen hahmotteli sukukokouksen tavoitteita ja tapahtumia kutsukirjeluonnoksessaan, joka sellaisenaan ei lähtenyt liikkeelle. Hengen miehenä hän liitti sukukokoukseen paljon uskonnollisia elementtejä, joita maallisemmat jäsenet kutsusta ilmeisesti vähän karsivat. Kallen mukaan sukukokouksen pitäminen tarkoitti mm. kristillisen veljesrakkauden ilmaisua käytännössä, ja elävän Jumalan totuuden ja rakkauden tarkkailua sukuperheen piirissä.

Sukukokouksen sujumiseksi Kalle Korhonen luonnosteli asioita, joita kokouksen osalta piti huomioida. Näitä olivat mm seuraavat:

- sukuselvityksen tekijä ja historioitsija
- pikakirjoitus saarnasta, Kalevi (Korhonen, Kallen poika, joka muutenkin toimi isänsä apuna asioita paperille pantaessa)
- selostus kokouksesta, kirjurit
- valokuvaaja
- autot ja linjurit
- magnetofoni, tuomari Väänäselä Jyväskylästä

Lista käyttökelpoisista henkilöistä sisälsi mm. opettaja Mandi Korhosen Järvenpäästä, jolta merkinnän mukaan piti saada "tietoja", 'maanviljelijä Emil Korhosen Viitasaarelta, merkin-

nällä "juuria" ja johtaja Impi Sirkan Suolahdelta, jonka tehtävänä oli antaa "vihjauksia". Mitä nämä sitten käytännössä merkitsivät, se jää Viitasaa-
ren Korhosten juuria tutkinutta Eemil Korhosta lukuunottamatta selvittämättä.

Kokouksen pääemäntänä oli, kuten aiemmin on todettu, Tulilan Salli Korhonen. Hänen apunaan toimivat Aune Korhonen Ukkolasta, Elli Korhonen Levästä, Aura Korhonen Eljakselasta ja Kaarina Salvén Helsingin Lauttasaaresta. Viimeeksi mainittu oli Kalle Korhosen serkun, kanttoriurkuri Eemil Aatunpoika Korhosen tytär ja ainoa näistä, joka ei ollut maatalon kasvatti. Lisäksi oli suunniteltu lähes kymmenen komiteaa alkaen vieraiden vastaanottokomiteasta koristelu- ja juhlamenokomiteaan, mutta mistään ei ilmene, että tällaisia olisi perustettu.

Kokouksen kulku

Kokouksen kulkua ei jälkeinpäin ole kirjattu muistiin, vaikka tätä varten piti nimetä kirjuritkin. Kalevi Korhosen mahdollisesti laatimaa kirjoitusta saarnasta ei myöskään löydy sen enempää pika-tekstinä kuin selväkielisenäkään. Ohjelma on tähän hahmoteltu sellaisena, kuin se ennakkoon laadittiin.

Kokous avattiin jumalanpalveluksella, joka alkoi klo 14. Tosin jo puolesta päivästä alkaen oli Seurojen talolla tarjottu kahvia ja virvokkeita. Vesannon kirkossa pidetyssä tilaisuudessa toimi alttarilla pastori Ilpo Sirkka. Saarnan piti itseoikeutetusti maisteri Kalle Korhonen. Urkuja soitti "tirehtööri" Niilo Tiitinen, virrenveisuuta johti edellä mainittu kanttori Eemil Korhonen ja suntiona toimi Pekka Korhonen.

Kirkolta siirryttiin sitten busseilla ja omilla autoilla viitisentoista kilometriä kaakkoon päin, Ukkolan taloon. Ohjelma alkoi komeasti sukujuhla-

runolla, jonka oli kirjoittanut Ukkolan isäntä, talousneuvos Aapeli Korhonen. Vihta-Paavon hengessä laadittu runo on syytä julkaista kokonaankin, mutta tässä näytteeksi kaksi ensimmäistä ja kaksi viimeistä säkeistöä. Aapeli lausui runonsa itse, mahdollisesti Tervon Aron talosta kotoisin olleen äidinkielenlehtori Anna Purasen avustamana (Kalle Korhosen serkku hänkin).

"Mikä sai Korhoset koolle,
suvun suuren suoltamahan
vasiten vaeltamahan,
tänne, vierelle vesien
näille maille, mantereille
joit' ennen isäset astui
valtavanhemmat vaelsi?"

Eiköhän veri vetänyt
Korhosia katsomahan,
katsomahan, kuulemahan
suvun syntymäsijoja.
Lyömähän kädet käsihin,
suutasuksin haastamahan,
solmimaan sukusitehet
entistä ehyemmiksi.

— — —

Jumalalla onnen ohjat
Luojalla lykyn avaimet,
ei katehen kainalossa
pahansuovan sormen päissä
näin uskoi isäset ennen.

Se myös Korhosten kohalla
aina paikkansa pitänyt,
pitää, vastaisen varalle."

Toinenkin runo kuultiin. Sen oli laatinut kansakoulunopettaja Alpo (Eevertinpoika) Korhonen, alkujaan kotoisin Vesannon Vesamäen Huhhdan talosta. Nimeltään runo oli "Suvun työ". Siinä kirjoittaja toteaa Aabrahamin saaneen Luojalta käs-
kyn perustaa suvun, jonka tuli saavuttaa "tähtien luku". Toisessa säkeistössä Alpo Korhonen kirjoittaa:

"Näin Aabraham. Lieneekö Korhosien
myös suvulla sisäinen valo?"

Sitä ajaako tekoihin parhaimpiin pyhä usko ja hengen palo?"

Kuoro lauloi "On Jeesus nimi ihanin". Vä-lillä kaikki pääsivät laulamaan yhdessä "Maa on niin kaunis" ja "Kestävää tääll' ei oo mikään". Tämän lisäksi kuultiin messu-sävelmiä.

Näitä esittivät solistit ja kuoro. Solis-teina olivat Salli Korhonen ja Alma Raati-kainen, sopraano, Pulmu Kivikatataja, Aura Korhonen ja Aino Korhonen, altto sekä Simo Korhonen ja Eino Korhonen, basso. Aino K oli valmis tarpeen tullen laulamaan myös alttoa. Tenorisolistia ei näköjään löytynyt.

Kuoro muodostui seuraavista laulajis-ta: Liisa Korhonen, Leena Korhonen, Mai-ju Kolehmainen ja Hilda Tiitinen, sopraa-no, Elli Tiitinen, altto, Kalle Korhonen ja Kalevi Korhonen, tenori sekä bassot Eemil Korhonen, Eevert Korhonen, Niilo Tiitinen ja Toimi Tiitinen.

Kuten huomataan, Kalle Korhonen oli tässäkin mukana. Laulajista suurin osa oli hänen lähisukulaisiaan, omia lapsia, sisaruksia, sisarusten lapsia sekä serkkuja. Musikaalista sukua siis.

Esitelminä kuultiin suppeita selvityk-siä eri sukuhaaroista. Kalle Korhonen oli merkinnyt muistiin sukukokousta varten muutamia yleistyksiä Korhoson suvusta. Mielenkiintoisia tietoja, olihan Korhosia tuohon aikaan sentään jo 18 000...

Tässä muutamia poimintoja näistä: "Korhoset ovat olleet maanviljelyssuku, virkamiehiä vasta 1900-luvulla. Avioeroja on tullut vasta toisen maailmansodan jäl-keen, juoppoutta ei näytä sanottavasti esiintyneen - paitsi Vihta-Paavossa, vankeusrangaistuksia ei näytä kukaan suvun jäsen tähän mennessä kärsineen, mielisairautta ei Korhos-nimisten keskuu-dessa näytä ilmestyneen, yhteiskunnan hyväntekeväisyyden turvin eläviä henki-löitä ei liene ollut yhtään" jne.

Esimerkkinä avioeroon päätyneestä henkilöstä Kalle mainitsee oman sisaren-tyttärensä, jonka ratkaisu lienee ollut hän-elle vaikea asia, eihän Jumalan

yhdistämää sopinut ihmisen erottaa. Maininta juoppouden olemattomuus-ta Korhosten suvussa sopii myös hyvin kuvaan, Kalle Korhonen itse toi-mi aktiivisesti raittiustyötä tekevässä Sininauhaliitossa.

Sukukokouksen päätteeksi oli vielä ruokailu.

Varsinainen sukukokous

Varsinaisesta kokouksesta laadittiin tietenkin kaikkien muotojen mukainen pöytäkirja, vaikka kyseessä ei ollut vie-lä mikään virallinen yhdistys. Kokouk-sen avaajana oli luonnollisesti Kalle Korhonen. Puhetta johtamaan kokous valitsi maanviljelijä Toivo Laitisen Vesannolta. Pöytäkirjan laatijaksi ni-mettiin maanviljelijä Martti Zitting Tuusniemeltä. Pöytäkirjan tarkastajat valittiin lähiseudulta. Nämä olivat ko-kouspaikan omistaja Aapeli Korhonen sekä Sonkarinsaaren Vanhalan isäntä Toivo Korhonen.

Ensimmäiseksi päätettiin yksimieli-sesti "jatkaa Korhos-suvun yhteistoi-mintaa suvun muistoja ja perinteitä vaalien sekä sukulaisten keskeistä yh-teistoimintaa vireillä pitäen". Asiaa aja-maan asetettiin seitsenhenkinen suku-toimikunta. Siihen valittiin seuraavat henkilöt:

maanviljelijä Eero Korhonen,
Viitasaari, Kemppaala
maanviljelijä Aapeli Korhonen,
Vesanto, Ukkola
maanviljelijä Lauri Varis,
Rautalampi, Tahvola
rouva Alma Raatikainen,
Tervo, Eljaksela
maisteri Kalle Korhonen, Helsinki
tohtori Niilo Puranen, Helsinki
tohtori Simo Zitting, Helsinki

Näin oli perustettu Korhos-suvun en-simmäinen virallinen elin.

Keitä sitten olivat olivat nämä vali-tut henkilöt? Verrattuna sukukokouksen valmistelutoimikuntiin, nyt oli selvästi

pyrityt tasapuolisuuteen, niin alueellisesti kuin ammatillisestikin. Tämä totetui sikäli hauskasti, että toimikuntaan kuului toisaalta kolme Helsingin herraa ja toisaalta kolme suuren talon isäntää ja yksi sellaisen emäntä. Nämä jälkimmäiset, maataloudesta leipänsä saaneet henkilöt, edustivat siten koko muuta Suomea.

On huomattava, että sukutoimikuntaan valitut "maaseudun" ehdokkaat olivat kotoisin juuri niistä kolmesta pitäjästä, jotka ennen sukukokousta oli eri yhteyksissä määritelty Korhosten "kantakunniksi". Eero Korhonen oli Viitasaarelta, Aapeli Korhonen Vesannolta ja Alma Raatikainen, os. Korhonen Tervosta.

Huomionarvoista on myös, että sukukokouksen pöytäkirjassa ei mainita vielä sanaa "vanhan Rautalammin Korhoset", vaikka kutsussa jo Rautalammin vanhasta hallintopitäjästä ja sen alueella asuvista Korhosista puhuttiinkin. Koska Rautalampi -niminen kunta oli edelleen olemassa, oli asianmukaista, että yksi maaseudun edustaja valittiin myös tästä vanhan kantapitäjän sydänalueesta. Asuihan Rautalammin Korhosiakin, vaikka valituksi tulikin Lauri Varis. Tämä hyväksi havaittu tapa, siis että hallintoelimiin valitut edustavat paitsi itseään myös kotialuettaan ja sen Korhosia, vakiintui sitten sukuseuran hallituksen/sukuneuvoston vaaliin ja on edelleen käytössä.

Näennäisesti sukutoimikunnan vaalis-
sa tapahtui siis selkeä jako kahteen, maaseutuväestön saadessa yhden paikan enemmistön. Kyseessä on kuitenkin näköharha sikäli, että kaikki Helsingin edustajat olivat syntyjään maatalon poikia, Kalle Korhonen Vesannon Säkkimäeltä, Niilo Puranen Tervon Arosta ja Simo Zitting Muuruveden Kustilasta.

Professori Simo Zitting oli juristina tärkeä henkilö uutta yhdistystä perustettaessa. Hänen Korhos-taustansa liittyi äidinäitiin Fredriika Juhontyttäreeseen, joka lähti Vesannon Säkkimäeltä Tervon Eljakselaan emännäksi Kaapro Raatikai-

selle. Näiden tytär Eriika naitiin sitten kauas Muuruvedelle. Hänen puolisonsa ja Simon isä oli valtiopäivämies ja Kustilan isäntä Olli Pekka Zitting. Vahvasti savolaisessa maahengessä siis lähdettiin Korhosten asiaa ajamaan.

Vastavalitulle sukutoimikunnalle kokous antoi viisi tehtävää:

1. ryhtyä toimenpiteisiin Korhos-suvun sukututkimuksen vireille panemiseksi ja edistämiseksi
2. eri tavoin vaalia suvun muistoja ja perinteitä
3. ryhtyä toimenpiteisiin seuraavan sukukokouksen järjestämiseksi harkitsemanaan ajankohtana
4. perustaa Korhos-suvun rahasto, hankkia siihen varoja ja määrätä niiden käytöstä tässä lueteltujen tehtävien edellyttämiin tarkoituksiin
5. ryhtyä muihinkin toimenpiteisiin Korhos-suvun yhteyden vaalimiseksi.

Tässä ei siis vielä puhuttu mitään varsinaisen sukuseuran perustamisesta. Ajatus näyttää olleen, että toimitaan edelleen epävirallisesti, jollei viides kohta sitten viittaa sukuseuraan päin. Toimikunta valtuutettiin valitsemaan puheenjohtaja ja muut toimihenkilöt, aivan kuten se toimisi rekisteröidyn yhdistyksen hallituksena.

Mitä jäi käteen?

Sukukokouksen onnistumista arvioitiin sukukomitean ensimmäisessä kokouksessa Vesannon Ukkolassa 3.8.1951. Paikalla olivat myös sukukokouksen vesantolaiset koollekutsujat maanviljelijät Toivo Korhonen Vanhalasta ja Yrjö Korhonen Levästä sekä Tulilan Salli Korhonen.

Kokousta pidettiin yleisesti "miellyttävinä juhlina". Puutteeksi todettiin liian lyhyt aika, kaksi päivää olisi parempi ratkaisu. Myös kokouksen valmistelu-aika oli liian vähäinen, josta syystä ei ollut ehditty tarpeeksi hyvin perehtyä sukuun ja sen asioihin. Koko-

uksesta puuttuivat sukututkimukset, kartat ym havaintovälineet. Käsitykset suvun alkuperästä ja sen muodostumisesta jäivät edelleen hämäräksi.

Eero ja Yrjö Korhonen valittiin tarkastamaan sukukokouksen tilit. Kokous myönsi Salli Korhoselle vastuuvapauden ja kiitti tätä "tarmokkaasta, uhrautuvasta ja hyviin tuloksiin johtaneesta työstä". Salli puolestaan kiitti erityisesti Ukkolan isäntäväkeä häntä itseään kohtaan osoittamasta avuliaisuudesta. Kokous yhtyi kiitoksiin. Kiitokset sai myös stereotyypimestari Toivo Hj. Korhonen, joka omalla kustannuksellaan oli laatinut Ukkolan taloon sijoitetut kaksi metallilaattaa, joista toisen teksti muistutti Korhosten ensimmäisestä sukukokouksesta. Tekstin oli laatinut Kalle Korhonen.

Kokous oli siis toteutunut jotakuinkin mainiosti. Kuten Kalle Korhonen kirjoitti Seuran ensimmäisessä toimintakertomuksessa, "sukukokous onnistui erinomaisesti ilmojen, ohjelman ja mielialan puolesta. Sunnuntainen kirkas ilma sadepäivien välissä oli erikoista armoa, kun juhlakokous oli pidettävä ulkoilmassa kansanpaljouden tähden". Tästä oli hyvä jatkaa sukukokouksessa hyväksytyjä tavoitteita kohti, joista tärkein mutta mainitsematta jäänyt asia, sukuseuran perustaminen, päätettiin vasta tässä sukukomitean kokouksessa. Mutta siitä kerrotaan seuraavassa Vanhan Tuomaan numerossa

Korhosten muistoja

Jyrki ja Louna Korhosen kodin seinällä Vesannon Tulilassa on 15 kertaa 20 senttimetrin kokoinen mustaksi maalattu puukaiverrus. Siinä on vain päivämäärä ja yksinkertainen koristekuvio. Taulun muisto- ja tunnearvo on kuitenkin mitaamaton. Kyseessä on ruumisarkkulaudasta tehty karsikkolauta, joka on tehty Aatu Eliaksenpoika Korhosta kirkon multiin kuljetettaessa. Ruumisarkut tehtiin tuolloin kunnan tavarasta, sillä lauta on tuuman paksuinen.

Sanotaan, että lauta oli pitkään metsässä puuhun naulattuna, kunnes Aatun poika haki karsikkolaudan talteen vanhoilla päivillään talvikelissä. Aatu kuoli parhaassa iässään, sillä hän oli syntynyt vuonna 1824. Paljon pitempään eli Aatun vanhempi veli Säkkinmäen isäntä ja "kirkonmies" Juho Korhonen, joka kuoli vasta vuonna 1904, lähes 90 vuoden iässä.

